

dr. 5 felv. Irtá: Gerhardt Hauptmann. Bem. 1909. máj. 14-én, Nemzeti Színház.

Secco, (szekko), olaszul: szárazon, vagyis orchester nélkül. A nem keretdallam (»zárt ária«), hanem a folyamatos beszédhez közelebb álló énekszólamojt jelenti, az olasz szóval ú. n. recitativó-t.

Sefcsik Magda, operaénekesnő, koloratura-szoprán, sz. 1903-ban, Győrött, hol atyja megyei levéltáros. Noha eleinte zongoraművésznőnek készült, énekelni is tanult Neumann Adrienne-nél; gimnáziumi érettségi vizsgálata után Budapesten V. Kramer Teréz, majd a Zeneművészeti Főiskola operai tanszakán Hilgermann Laura tanítványa volt. 1928—29-ben Reichenbergben működött, azután két évre a zürichi opera szerződöttette első koloratura-énekesnőjéül. A M. Kir. Operában mint vendég nagy sikerrel énekelte Rosinát (Szevillai borbély) 1929. jún. havában.

Segédrendező. A rendező mellett funkcionáló színész, aki a próbákon szintén jelen van, tanulmányozás címen. Ha később arra való, önálló rendezéssel is felhatalmazzzák. (V. ö. Rendező.)

Segédszemélyzet. Így hívják vidéken a kórus összességét. Rövid elnevezése: Személyzet.

Segédszínész, azon színész neve, akit kisebb szerepek eljátszásával bíznak meg. Legtöbbsnyire a kórus tagjai a segédszínészek. A segédszínész talentumától függ, hogy idővel elsőrendű szereplővé fejlődjék. 1790-ben az első segédszínészt »kiszegítő tag«-nak hívták. (L. o.)

Segédügyelő. A fővárosban különösen nagyobb személyzettel bíró darabokhoz segédügyelőt is alkalmaznak, aki a főügyelő oldalán funkcionál. Leginkább a külső instrukciók elintézését szokták rábízni, valamint a statiszták felügyeletét is ő gyakorolja. (V. ö. Ügyelő.)

Sehy Kemény Ferenc, úttörő színész, a magyar színészet bölcsőkorában. Aradmegyében született és viharos ifjúsága után Tokajkereszturon tanító volt, de nemsokára esküdt lett Arad megyében,

miután ott birtoka volt. Visszaélései miatt ekkor hivatalát el kellett hagynia és míg vizsgálat indult meg ellene, börtönbe jutott, ahonnan azonban megszökött. Ez időben (1792.) Kelemen Lászlónál, az első magyar színigazgatónál színésznek jelentkezett, multját természetesen mélyen elhallgatva... Kelemen legyőzte a jövevény iránt táplált indokolatlan ellenszenvét s csak azt tekintvén, hogy tehetségesnek látszik, szerződöttette. Később megtudta Sehy bűnét, de mivel nagy színpadi sikerei voltak, nem árulta el a titkát. Sehy úgy hálálta meg, hogy felbujtotta ellene a társulatot, hogy az igazgatást ő vehesse át. Ez nem sikerült neki s végre — mivel Kelemennek nagyon rosszul esett a hercehurca — gr. Ráday Pált kérték fel az igazgatásra. Történt, hogy egy darabban Sehy játszott a intrikust s le kellett lőni azt a hőst, akit Kelemen személyesített. Kelemen egy jó előérzetnek engedve, a lővés pillanatában félrehajlott és — két golyó fűrődött a színpalba. (Sehy el akarta tenni láb alól!) Kelemen ezt a tapasztalatát sem árulta el, hanem megsokalván a küzdelmet, nemcsak az igazgatásról, hanem a színészetéről is lemondott és elment Ráczevibe, ahol jegyző lett. Onnan később családjával Csanádpalotára költözött, ahol meg is halt. Sehy ezután magához ragadta az igazgatást, de már a harmadik előadás közben olyan botrányt provokált, hogy a társulat feloszlott. Midőn a pesti színielőadás szünetelt, Sehy is távozott és a Wesselényi Miklós által pártfogolt kolozsvári társasághoz csatlakozott. 1798-ban a bárónak megbízottja is volt. Ezután felváltva játszik: Kolozsvárott, Zsibón, Debrecenben, Nagyváradon. 1799-ben Nagyváradon halt meg, mint régi feljegyzésekben olvassuk: »erőszakos természete miatt«. Ugyanis Nagyváradon egy kormában huszártoborzók mulattak, akikkel szenvedelmesen vitatkozni kezdett, a vita hevében sértegette őket, mire a huszárok kardjukat beledöfték a garázda S.-be. (S.-nek egyébként része volt a Martinovic-féle összeesküvésben. Martinovic tervét a hatóságoknak tudomására hozta és ezért szabadon bocsátották. Alakját színpadra vitte Fényes Samu a »Bacsányi« c. színműben. Bem. 1903. febr. 5-én, a Vígszínházban.)